

Hüpe kaljult

Kookospähkel on ärevil, sest täna toimub oluline lennuharjutus: hüpe kaljult. Lendloheõpilased harjutavad hüpet juba pikka aega ja Kookospähkel on ainus, kes sellega veel kordagi hakkama pole saanud. Ta on alla hüpanud väikeselt kaljult, aga mitte kordagi suurelt.

Õpetaja Prosalinda viib õpilased kalju juurde. „Mõelge sellele, mida te õppinud olete: hüpake sügaviku kohale, sirutage tiivad välja ja lennake siis tagasi kaljule.”

„Täna pean ma sellega hakkama saama,” mõtleb Kookospähkel, „sest ainult kaljuhüpet osates tohin ma viimasel koolipäeval lennata Tulekaljul toimuvale koolipeole ega pea sinna sõitma parvel. Tulekalju asub Lohesaarest nii kaugel. Ainult see, kes sinna lennata suudab, on tõeline lendlohe. Aga selleni on veel mitu

nädalat lennuõpetuse tunde,” ohkab Kookospähkel.

Kaljule saabub rohelohe.

„See on Emma,” tutvustab Prosalinda. „Pärast vaheaega saab temast teie uus lennuõpetaja. Selle ajani aitab ta meid õppetöös.”

Lohelapsed kiikavad uudishimulikult uut õpetajat. Rohelohed oskavad väga hästi lennata ja sukelduda, sest lisaks tiibadele on neil sõrmede ja varvaste vahel ujulestad.

„Emma tundub väga sõbralik,“ mõtleb Kookospähkel. „Mitte nii range nagu Prosalinda.“

„Tähelepanu!“ hüüab Prosalinda. „Kohtadele! Anna alustab ja siis lähete edasi tähestiku järjekorras. Laske käia, näidake, mida te õppinud olete!“

Üksteise järel hüppavad kõik üle kõrge kaljuserva, teevad õhus kaare ja maanduvad kaljul. Mõni laperdab lendamise ajal siia-sinna ja teeb lõpus väikese hädamaandumise, aga kõik saavad hakkama, kuni kätte jõuab Kookospähkli kord.

Väike lohe seisab värisedes sügaviku serval ja põrnitseb alla.

„Lase käia, Kookospähkel!“ hõikab Prosalinda ja ütleb vaikselt Emmale: „Poiss on täitsa nutikas, aga lendamine ei ole tema ala – kahjuks kardab ta kõrgust.“ Ta läheb Kookospähkli juurde: „Mis lahti on? Me ei taha siin õhtuni

oodata!” Kookospähkli pea käib ringi ja ta hakkab higistama. Ootamatult annab Prosalinda talle paraja vopsu, mis hirmunud Kookospähkli sügavusse kukutab.

Väike lohe vehib paaniliselt tiibadega, aga sellest pole midagi kasu. Ta prantsatab kaljudele nagu lennuvõimetu lind.

„Aia! Aiiiii!” karjub ta.

Ta jalg valutab nii hirmsasti, et silme ees läheb mustaks. Kookospähkel surub hambad kokku.

Ei hakka nüüd nutma! Ta on ühtaegu nii maruvihane kui ka hirmus kurb.

Uus õpetaja Emma lendab tema juurde alla.

„Tule, ma aitan sind!”

Nüüd ei suuda Kookospähkel pisaraid enam tagasi hoida. Ta hüüab: „Ma tahan koju!” ja nutab nii kõvasti, et pisarad voolavad ojadena mööda nägu.